

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobkyně: **MjM spedition s.r.o.**, IČO: 27670261
sídlem Lánská 760, Hluk
zastoupená advokátkou JUDr. Miloslavou Šmokovou
sídlem 28. října 976, Uherský Brod

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. 122541/2018/KUSK-DOP/Hav,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. 122541/2018/KUSK-DOP/Hav, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám její zástupkyně JUDr. Miloslavy Šmokové, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 8. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 81882/18-kav (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu (přestupku) podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 13. 12. 2016 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), za což jí byl uložen správní trest pokuty ve výši 36 000 Kč a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Správního deliktu [na který bylo v době rozhodování správního orgánu I. stupně již nahlíženo jako na přestupek – srov. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“)] se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 9. 8. 2016 v 6:56 hodin provozovala na pozemní komunikaci č. II/125 v obci Kolín – Sendražice, ulice Ovčárecká, ve směru jízdy z centra města, motorové vozidlo tovární značky D., registrační značky X, které spolu s návěsem registrační značky 5Z5 2768 při vysokorychlostním vážení překročilo hodnoty stanovené v § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. a) vyhlášky Ministerstva dopravy č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 18. 8. 2017 (dále jen „vyhláška o schvalování technické způsobilosti“). Dle zjištění správního orgánu I. stupně došlo k překročení nejvyšší povolené hmotnosti u nápravy č. 2 uvedené jízdní soupravy o 1 903 kg (nejvyšší povolená hmotnost 11 500 kg, naměřená hmotnost 13 403 kg) a k překročení nejvyšší povolené hmotnosti motorového vozidla o 3 384 kg (nejvyšší povolená hmotnost 18 000 kg, naměřená hmotnost 21 384 kg).

Podstatná skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně na základě vlastního šetření pojal podezření, že žalobkyně spáchala přestupek dle § 42 odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích. Přílohami úředního záznamu, vyhotoveného správním orgánem I. stupně a označeného jako „Oznámení o podezření z přestupku“, jsou vážní lístek z vysokorychlostního kontrolního vážení provedeného dne 9. 8. 2016, evidenční číslo 6031676, dále doklad o výsledku vysokorychlostního kontrolního vážení, evidenční číslo 6031676, pověření Krajské správy a údržby silnic Středočeského kraje (dále jen „KSÚS“) k provádění kontrolního vážení, potvrzení o ověření stanoveného měřidla, předávací protokol KSÚS ze dne 16. 2. 2018 vztahující se k vážním lístkům a výpis z karty vozidla a přípojného vozidla.
3. Dle vážního lístku evidenční číslo 6031676, jehož součástí je fotodokumentace z místa vážení, byla v případě shora identifikované jízdní soupravy jedoucí po pozemní komunikaci č. II/125 ve výše uvedené části města Kolín v ulici Ovčárecká naměřena na váze pro vysokorychlostní kontrolní vážení typu CROSSWIM 1.0.0.0, výrobní číslo 312013, na nápravu č. 2 okamžitá hmotnost před odpočtem 15 060 kg, po odpočtu 13 403 kg, okamžitá hmotnost motorového vozidla před odpočtem 24 028 kg, po odpočtu 21 384 kg. Vážní lístek byl vyhotoven dne 30. 1. 2018 osobou pověřenou KSÚS.
4. Příkazem ze dne 21. 6. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 57869/18-kav byla žalobkyně uznána vinnou shora uvedeným přestupkem a byla jí uložena pokuta ve výši 36 000 Kč. Proti

příkazu podala žalobkyně dne 28. 6. 2018 odpor, čímž došlo ke zrušení příkazu. Správní orgán I. stupně posléze pokračoval v řízení.

5. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně opětovně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 13. 9. 2018 odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Protože žalovaný shledal žalobkyní uplatněné odvolací námitky nedůvodnými a protože neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Předcházející řízení před soudem a zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu

7. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 5. 2021, č. j. 54 A 10/2019 - 24, napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že došlo k zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupky, neboť shledal, že měla být ve věci aplikována pozdější a současně příznivější právní úprava zákona o odpovědnosti za přestupky, podle níž promlčecí doba za přestupek činila jeden rok, přičemž řízení bylo zahájeno až po uplynutí promlčecí doby uvedené v § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve vztahu ke stanovení promlčecí doby soud zvolil obdobný přístup, ke kterému se přiklonil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 6 As 221/2019 - 31, č. 4047/2020 Sb. NSS, věc *MPM-QUALITY*, a dospěl k závěru, že se promlčecí doba za přestupek dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích stanoví na základě výpočtu konkrétní výměry dle § 43 zákona o pozemních komunikacích, nikoli podle horní hranice sazby stanovené v § 42b odst. 6 písm. a) téhož zákona. Krajský soud si byl vědom závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 10 Afs 72/2020 - 76, č. 4091/2020 NSS, ve kterém se však Nejvyšší správní soud dle názoru krajského soudu zabýval zcela odlišnou otázkou od věci, kterou posuzoval. I když Nejvyšší správní soud ve formě *obiter dicta* bez bližší argumentace uvedl, že v případě přestupku dle § 125a odst. 4 vodního zákona, „*kde zákon horní hranici sazby pokuty stanoví (ve výši 10 000 000 Kč), [...] není ani sporu, že v tomto případě by byla promlčecí doba tříletá*“, domníval se krajský soud, že opak je pravdou a že tento názor Nejvyššího správního soudu koliduje právě se závěry přijatými tímž soudem v rozsudku *MPM-QUALITY*. V něm Nejvyšší správní soud učinil závěr, že za horní hranici sazby pokuty je třeba považovat výpočtem zjištěnou částku, nikoliv obecný limit 10 000 000 Kč. Krajský soud byl názoru, že je zapotřebí odlišovat přestupky, kde je výměra trestu určena něčím jiným než skutkově definujícím znakem přestupku, tedy např. procentem z obrátu, procentuálním podílem aktiv, násobkem daně apod., od přestupků, u nichž správní orgány od zahájení řízení zpravidla vědí, jaká sankce pachatelů za jejich spáchání hrozí, neboť je odvislá právě od veličiny, která je sama o sobě znakem skutkové podstaty daného přestupku. Krajský soud proto dospěl k závěru, že promlčecí doba zániku odpovědnosti za přestupek v posuzované věci činila jeden rok.
8. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 7. 2021, č. j. 1 As 166/2021 - 29, zrušil rozsudek ze dne 25. 5. 2021, č. j. 54 A 10/2019 - 24, a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl oproti krajskému soudu k závěru, že nyní řešená věc má shodný základ jako rozsudek č. j. 10 Afs 72/2020 - 76, a za horní hranici sazby je tedy třeba považovat částku stanovenou v § 42b odst. 6 písm. a) zákona o pozemních komunikacích, v tomto případě tedy 500 000 Kč. Proto také promlčecí doba činila dle § 30 písm. b) zákona

o odpovědnosti za přestupky tři roky, nikoli jeden rok, jak shledal krajský soud. Nejvyšší správní soud uvedl, že smyslem úpravy doby pro zánik odpovědnosti za přestupek je vymezení jisté doby, v níž může být přestupek projednán, respektive o něm rozhodnuto. Musí být chráněna právní jistota. Určení okamžiku, kdy dojde k zániku odpovědnosti za přestupek, není důležitý pouze pro pachatele, ale také pro další účastníky řízení i pro samotné správní orgány, aby věděly, kolik času na projednání přestupku mají. Promlčecí doba proto musí být určena jasným způsobem k okamžiku zahájení řízení tak, aby účastníci řízení mohli rozumně předvídat, kdy odpovědnost zanikne. Text zákona znemožňuje výklad, podle kterého by se doba pro zánik odpovědnosti za přestupek stanovila *ad hoc* v závislosti na tom, zda v konkrétním případě hrozí přestupci pokuta alespoň 100 000 Kč. Z principu předvídatelnosti práva podle Nejvyššího správního soudu plyne, že není možné, aby se prekluzivní lhůta (promlčecí doba) u stejného typu přestupku lišila v závislosti na aktuálních okolnostech přestupku. Nejvyšší správní soud uzavřel, že se v rozsudku *MPM-QUALITY* zabýval horní hranicí sazby, kterou je možné za daný přestupek v konkrétním případě uložit, pro účely uplatnění absorpční zásady. V takovém případě se tedy jednalo o určení horní hranice sazby pro účely ukládání trestu. Naopak v nyní souzeném případě se jedná o otázku promlčení. Předmětem je tedy otázka zániku trestnosti, kterou je potřeba mít vyřešenu od samého počátku řízení. Otázka promlčení se netýká výměry trestu, a nelze proto závěry rozsudku ve věci *MPM-QUALITY* vztáhnout na nynější věc.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a přihlížel též k jiným vadám, k nimž je nutno přihlížet z moci úřední.
10. Již v předchozím řízení soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
11. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přihlížej v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb. (dále jen „Listina“).
12. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Obsah podání účastníků řízení

13. V žalobě žalobkyně uvedla, že na vozidle byl naložen náklad o hmotnosti 15 847 kg, přičemž byl ložen „klasicky“. Celá jízdní souprava mohla mít dle žalobkyně hmotnost nejvýše 30 847 kg. To je dle žalobkyně „*pod toleranci zjištěnou vážením a na základě této skutečnosti ani nelze dle názoru žalobkyně dospět ke stanovení zatížení jednotlivých náprav a ani nelze učinit závěr, že ze strany žalobkyně k porušení zákona došlo.*“ Žalobkyně dále argumentuje tím, že u jízdní soupravy byla zvednutá zvedací náprava a že – jak už dříve uvedla – „*jízdní souprava má 5 náprav a při naložené tonáži nepřipadá v úvahu, aby byla zvedací náprava nahoře a pokud nahoře byla, tak vozidlo nemohlo dosáhnout plné tonáže.*“ Dále žalobkyně označila za podivné, že k vážení došlo dne 9. 8. 2016, avšak vážení lístek byl

vyhotoven až dne 30. 1. 2018 a doklad o výsledku vysokorychlostního vážení dokonce téměř pod dvou letech ode dne spáchání přestupku. Žalobkyně též uvádí, že dle jejích informací mělo dodatečně vyjít najevo, že vysokorychlostní váha nefungovala. O této skutečnosti se žalobkyně dozvěděla teprve po vydání napadeného rozhodnutí, proto nefunkčnost váhy nenamítala v průběhu správního řízení. Z dokumentu, který žalobkyni není znám, ale který má dle jejích informací v dispozici buď žalovaný, nebo prvostupňový orgán, má vyplývat, že váha „nefungovala od 5. 9. 2016, potom se termín posunul zpět k datu 19. 8. 2016.“ Z inkriminovaného dokumentu dle žalobkyně údajně není zřejmé, kdy k poškození váhy došlo. Přestupek, kterého se měla dopustit, byl spáchán 9. 8. 2016, tedy před datem 19. 8. 2016, avšak žalobkyni není známo, jakým způsobem bylo datum, od kdy byla váha nefunkční, určeno. Žalovaný se k podivu žalobkyně v napadeném rozhodnutí o tom, že váha byla od určité doby nefunkční, vůbec nezmiňuje a ani neuvádí, z čeho při určení data, od kdy byla váha nefunkční, vychází. V této souvislosti žalobkyně soudu navrhla dotázat se k ověření této informace sdružení automobilových dopravců ČESMAD BOHEMIA, z.s., žalovaného a správního orgánu I. stupně.

14. Ve vyjádření k žalobě se žalovaný k žalobkyní uplatněným námitkám podrobně vyjádřil a navrhl žalobu zamítnout. Stran zpochybnění funkčnosti váhy žalobkyní žalovaný uvedl, že v době spáchání přestupku, tj. dne 9. 8. 2016, váha nevykazovala žádnou vadu. Pouze dne 18. 8. 2016 provedla KSÚS jakožto správce komunikace měření příčné nerovnosti vozovky u vážního stanoviště. Výsledky tohoto měření prokázaly, že stavební stav komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní vážení, vykazoval odchylky, jež byly v rozporu s opatřením obecné povahy Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“). Proto žalovaný stanovil, že přestupky dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, které byly na inkriminovaném místě spáchány v termínu od 19. 8. 2016 do 31. 12. 2016, nelze mít za prokázané. Dále žalovaný zdůraznil, že nešlo o vadu měřicího zařízení, ale o „stavební závadu komunikace“. Ohledně námitky směřující k časové prodlevě mezi spácháním přestupku a vyhotovením vážního lístku, resp. dokladu o výsledku vysokorychlostního vážení žalovaný uvedl, že lhůty byly dodrženy.
15. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že odchylky, které vykazovala pozemní komunikace v místě, kde se nacházejí senzory pro vysokorychlostní vážení, byly sice zjištěny teprve dne 18. 8. 2016, avšak tyto odchylky nemohly vzniknout ze dne na den. Závada na komunikaci byla navíc zjištěna v letním období, kdy komunikace nebývají vystaveny náhlým povětrnostním vlivům. Závada se tedy dle žalobkyně musela tvořit delší dobu, a je proto na žalovaném, aby prokázal, že k chybnému vážení docházelo teprve ode dne 19. 8. 2016, a nikoliv už dříve.

Posouzení žaloby soudem

Prekluze

16. S ohledem na to, že je soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném kasačním rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), vycházel při posouzení otázky zániku odpovědnosti žalobkyně za přestupek, kterému je povinen se věnovat z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010 - 134, č. 2122/2010 Sb. NSS), z toho, že u projednávaného přestupku zákon stanoví tříletou, nikoliv jednoroční prekluzivní dobu. Tato doba byla dodržena, odpovědnost za přestupek proto plynutím času nezanikla.

Relevantní právní úprava

17. Soud předně uvádí, že zjistil (shodně jako ve věcech projednávaných zdejším soudem pod sp. zn. 51 A 32/2019, sp. zn. 44 A 31/2019 a sp. zn. 43 A 197/2018), že napadené rozhodnutí bylo vydáno poté, co nabyly účinnosti změny v relevantní právní úpravě. Otázku, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, které byly použity, na věc skutečně dopadají, soud ve správním soudnictví v posuzované věci zkoumá vždy (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87, č. 1926/2009 Sb. NSS). S účinností od 1. 10. 2018 byla hmotněprávní úprava hmotnosti a rozměrů vozidel přesunuta do nového § 43a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 193/2018 Sb. Část devátá vyhlášky o schvalování technické způsobilosti byla zrušena a podzákonná úprava je nyní obsažena ve vyhlášce č. 209/2018 Sb., o hmotnostech, rozměrech a spojitelnosti vozidel. Byť podle důvodové zprávy k této vyhlášce nedošlo k věcným změnám, z napadeného rozhodnutí nelze seznat ani náznak úvahy o tom, že by se touto otázkou žalovaný zabýval. Zásadní je však to, že došlo rovněž ke změnám ve znění samotné skutkové podstaty přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ze kterého byla žalobkyně shledána vinnou. Podle právní úpravy účinné v době, kdy se skutek stal (9. 8. 2016) zněla skutková podstata tehdy ještě správního deliktu podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích takto: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla provozuje vozidlo, jehož hmotnost převyšuje hodnoty stanovené podle zvláštního právního předpisu“*. S účinností od 1. 10. 2018 zněla skutková podstata přestupku podle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 193/2018 Sb. (tj. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) takto: *„Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že jako provozovatel vozidla nebo jízdní soupravy provozuje vozidlo nebo jízdní soupravu, u nichž bylo kontrolním vážením zjištěno nedodržení hodnot nebo podmínek stanovených zákonem o silničním provozu“*.
18. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Tato ústavní zásada je výslovně promítnuta i do zákona o odpovědnosti za přestupky, do jeho § 2 odst. 1. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno ještě za účinnosti právní úpravy shodné s právní úpravou v době spáchání skutku. Správní orgán I. stupně tedy ještě neměl povinnost případnou příznivost změny právní úpravy pro žalobkyni hodnotit. Tato povinnost vyvstala až žalovanému, který ve věci rozhodoval již za účinnosti změněné relevantní právní úpravy. Bylo tedy jeho povinností zabývat se i bez výslovné námitky otázkou, která právní úprava jako celek, zda ta, která byla účinná do 30. 9. 2018, či ta pozdější, která nabyla účinnosti od 1. 10. 2018, je pro žalobkyni příznivější. Je přitom patrné, že došlo ke zjevnému posunu ve skutkové podstatě daného přestupku. Je tak nepochybně rozdíl mezi skutkovou podstatou, která činí odpovědným provozovatele vozidla či tou, která činí odpovědným rovněž provozovatele jízdní soupravy, resp. zda jednání žalobkyně je subsumováno pod skutkovou podstatu, která zahrnuje vozidlo či vozidlo nebo jízdní soupravu, nehledě k další formulační změně. Znění tzv. právní věty skutkové podstaty musí pak ve výrokové části rozhodnutí odpovídat i věta skutková, tedy vymezení skutku, kterého se měla žalobkyně dopustit a které naplňuje znaky té které skutkové podstaty. Pokud není postaveno najisto, kterou skutkovou podstatou byla, resp. měla být žalobkyně shledána vinnou, není prozatím možné učinit ani závěr o tom, zda se žalobkyně přestupku dopustila. Pochybnosti soudu

jsou o to větší, že žalobkyně je činěna přestupkově odpovědnou za překročení nejvyšší povolené hmotnosti motorového vozidla spolu s návěsem a též za překročení nejvyšší povolené hmotnosti nápravy č. 2. Mezi pojmy motorové vozidlo a jízdní souprava je však významový rozdíl, jak plyne z vymezení pojmů v § 2 zákona o silničním provozu a nelze v nich spatřovat synonyma. Touto otázkou se tak žalovaný bude muset po vrácení věci soudem (ke kterému soud přistoupil především z důvodu uvedeného níže) zabývat a vyjasnit, zda překročení hmotnosti bylo zjištěno ve vztahu k vozidlu či jízdní soupravě a učiněná skutková zjištění subsumovat pod příslušnou skutkovou podstatu podle pravidel příznivosti soudem výše naznačených.

Posouzení žalobních bodů

19. Jádrem žalobní argumentace je zpochybnění výsledků vážení žalobkyní provozovaného vozidla, které spolu s návěsem (dále dohromady jen „souprava“) při vysokorychlostním vážení dle správních orgánů překročilo zákonem povolené hodnoty. Zatímco v průběhu správního řízení žalobkyně pouze bez další argumentace uváděla, že *„nechápe, jak mohlo dojít k navážení hodnot, které jsou uvedeny v [prvostupňovém] rozhodnutí“* a že celková hmotnost celé soupravy mohla činit maximálně 30 847 kg, nikoliv 35 813 kg, v žalobě toto tvrzení doplnila o argument, že vysokorychlostní váha, která průjezd soupravy detekovala, v době spáchání skutku, tj. dne 9. 8. 2016, nefungovala správně. Tato skutečnost dle žalobkyně vyplývá z blíže nespecifikovaného dokumentu, který má k dispozici buď žalovaný, nebo správní orgán I. stupně.
20. Soud předně připomíná, že ačkoliv žalobkyně námitku poruchy vysokorychlostní váhy vznesla teprve v žalobě (a žalovaný na ni tedy nemohl v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagovat), není tato skutečnost sama o sobě v řízení o přezkumu rozhodnutí ve správním trestání důvodem nepřijatelnosti takové skutkové námítky (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 58, č. 3577/2017 Sb. NSS).
21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě slova žalobkyně o tom, že vysokorychlostní váha vykazovala od určité doby chybovost, potvrdil. Uvedl, že váha chybně fungovala v důsledku mechanického poškození vozovky, v níž jsou senzory pro kontrolní vážení zabudovány, což zjistil správce komunikace teprve dne 18. 8. 2016 (tj. 9 dní poté, co se přestupku měla dopustit žalobkyně). Proto dle žalovaného nelze mít přestupky dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, které byly ode dne 19. 8. 2016 na inkriminovaném místě zjištěny, za prokázané. Na to žalobkyně reagovala v replice tvrzením, že k poškození vozovky, které mělo nesprávné měření způsobovat, nemohlo dojít ze dne na den. Tento argument žalobkyně má soud za zcela případný.
22. Nezpochybňuje-li žalovaný, že dne 18. 8. 2016 provedla KSÚS jako správce komunikace kontrolní měření příčné nerovnosti vozovky u daného vážního stanoviště, přičemž výsledky tohoto měření prokázaly, že stavební stav pozemní komunikace, v níž byly uloženy senzory pro vysokorychlostní kontrolní vážení, vykazoval odchylky, jež byly v rozporu s opatřením obecné povahy ČMI, jednalo se o okolnost, kterou měly správní orgány zohlednit i v nyní projednávané věci. Zdejší soud v rozsudku ze dne 23. 9. 2020, č. j. 51 A 32/2019 - 39, uzavřel, že daná okolnost nasvědčuje nesprávnosti obstaraného měření (provedeného toutéž vysokorychlostní vahou v osmi různých dnech mezi 2. 6. a 17. 8. 2016): *„Soud si v této souvislosti klade ve shodě s žalobkyní otázku, na základě jakých úvah žalovaný dospěl k závěru, že měřící zařízení se stalo nezpůsobilým ke spolehlivému vážení až od 19. 8. 2016, když nic nenasvědčuje tomu, že by se stav vozovky v místě měření změnil ze dne na“*

den. Skutečnost, že předmětné zjištění bylo KSÚS učiněno dne 18. 8. 2016 nijak neprokazuje, že se odchylky ve stavu pozemní komunikace nemohly vyskytnout již dříve a nemohly ovlivnit i vážení provedená před tímto datem.“

23. Povinností správního orgánu je při zjišťování skutkového stavu pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být též skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti (§ 50 odst. 1 správního úřadu). Přiznává-li žalovaný ve vyjádření k žalobě, že váha pouhých 9 dní po spáchání nyní projednávaného skutku fungovala chybně z důvodu závadného stavu vozovky (což je soudu ostatně známo z vlastní rozhodovací činnosti v jiných obdobných věcech), vyvstává v souvislosti s tímto tvrzením významná pochybnost, zda váha správně fungovala právě i v den spáchání skutku. Uvádí-li tedy žalovaný ve vyjádření k žalobě dále, že přestupky dle § 42b odst. 1 písm. s) zákona o pozemních komunikacích, které byly na zjištěny ode dne 19. 8. 2016, nelze mít za prokázané, je soud názoru, že takovýmto závěrem žalovaný v podstatě vyloučil možnost, že měření vykazovalo chybovost již přede dnem, kdy bylo kontrolní měření vozovky provedeno. Jedná se však o závěr zjevně unáhlený. Soud je proto názoru, že s ohledem na zjištění KSÚS týkající se stavu komunikace, které bylo učiněno řádově jen několik dní po nyní projednávaném skutku, bylo povinností správních orgánů, aby se z úřední povinnosti zabývaly vlivem skutečnosti, která chybné vážení zapříčinila, i ve věci žalobkyně. Protože tak neučinily (tedy nepřihlédly k tomu, že v průběhu řízení vyšla najevo významná pro věc relevantní skutečnost), má soud za to, že skutkový stav, který správní orgány vzaly za základ napadeného rozhodnutí, nebyl spolehlivě prokázán. Protože skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, shledal soud, že nastal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem, a to bez jednání (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). S ohledem na zjištěnou vadu napadeného rozhodnutí soud neprovedl žalobkyni navrhované důkazy, neboť by tím nahrazoval činnost správních orgánů.
24. Co se týče námitky směřující k časové prodlevě mezi spácháním přestupku a vyhotovením vážního lístku, respektive dokladu o výsledku vysokorychlostního vážení, uvádí soud, že se lze sice podívat nad tím, co vedlo k tomu, že ode dne spáchání přestupku trvalo správním orgánům více než 17 měsíců, respektive více než 22 měsíců, než byly tyto dokumenty vyhotoveny, nicméně tato skutečnost sama o sobě nepředstavuje žádnou vadu řízení. Správní orgány byly při projednání přestupku omezeny toliko prekluzivními lhůtami dle zákona o odpovědnosti za přestupky. Jak však soud již výše uvedl, tyto lhůty byly dodrženy. Tento žalobní je proto nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

32. Z výše uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí zrušil. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Povinností žalovaného bude zohlednit změnu relevantní právní úpravy a vypořádat se s otázkou, jaké znění příslušných právních předpisů na projednávanou věc dopadá. K prokázání odpovědnosti žalobkyně za přestupek pak bude bezpodmínečně nutné přesvědčivým způsobem odůvodnit, že závada na pozemní komunikaci, v jejímž důsledku vysokorychlostní váha generovala chybné výsledky po dni 18. 8. 2016, nemohla zkreslit i měření ze dne 9. 8. 2016, které bylo základem pro zahájení přestupkového řízení se žalobkyní.
33. Žalobkyně měla s žalobou úspěch, a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Soud tedy přiznal žalobkyni náhradu nákladů

řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u zdejšího soudu, jakož i na uplatnění práv v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně advokátkou. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za čtyři úkony právní služby (za převzetí věci a přípravu zastoupení, za seps žaloby, za seps repliky a za seps vyjádření ke kasační stížnosti), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], tj. 12 400 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 1 200 Kč, celkem tedy 13 600 Kč. Zástupkyně žalobkyně není plátcem daně z přidané hodnoty. Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto soudním řízení vznikly, činí tedy 16 600 Kč (3 000 Kč + 13 600 Kč). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni tuto částku, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro jeho zaplacení na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. prosince 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

